

ולא מדם התמצית, הוא הדם שמטפטף לאחר קילוח [רא"ל].

והואיל ואמר הכתוב "מדם הפר", והיה לו לומר ולקח דם הפר:

הרי אנו גורעים את תחילת התיבה של "מדם", ומוסיפין אותה על מלת "הפר" בתחילתה, וכאילו נאמר: "דם מהפר" יקבלנו לתוך הכלי, ולא מן הרצפה.

ומפני מה אנו דורשין את הפסוק באופן זה: דאי סלקא דעתך כי לכך אמרה תורה "מדם הפר", כדי ללמדך: ולקח "מדם" ואפילו לא לקח אלא מקצת מדם הנפש —

והאמר רב יהודה: המקבל צריך שיקבל את כל דמו [כל דם נפשו] של פר, שנאמר:

ואת "כל" דם הפר ישפוך אל יסוד [ה]מזבח; ואם אינו ענין לשירי הדם, שהרי אין השיריים "כל דם הפר", תנהו ענין לקבלת הדם [ת"י מגמרא זבחים] —

הרי למדנו שצריך לקבל את כל דם הפר ולא מקצתו.

אלא על כרחך שמע מינה: מאי "מדם הפר", כדי ללמדך: דם מהפר יקבלנו ולא מן הרצפה; וקסבר: גורעין ומוסיפין ודורשין.

ומאחר שידענו כל זה, בעי רב פפא:

נתפזר[ה] (ה)קטורת על הרצפה ממלוא חפניו קודם שנתקבלה בכף — מהו?

והדם מתקדש בכלי, והכהן מוליכו אצל המזבח וזורקו עליו.

אבל אם נשפך הדם מצואר הבהמה על הרצפה, ואספו הכהן משם לתוך כלי שרת, הרי הדם פסול לזריקה על המזבח.

ותנן עוד משנה אחרת בזבחים:

אם קיבל הכהן את הדם מצואר הבהמה לתוך כלי, ונשפך הדם מן הכלי על הרצפה, ואספו הכהן מן הרצפה, הרי הדם כשר לזריקה.

ואגב דמייתי הגמרא למשניות אלו מפרשין להו:

מנא הני מילי, דבעינן שירד מצואר הבהמה ישירות לתוך הכלי?

דתנו רבנן: כתיב: אם הכהן המשיח יחטא וגו' והקריב על חטאתו אשר חטא פר בן בקר וגו'. ולקח הכהן המשיח מדם הפר והביא אותו אל אוהל מועד. וטבל הכהן את אצבעו בדם והזה מן הדם וגו'.

ומפרשין לקרא:

ולקח [הכהן המשיח, ת"י] מ"דם הפר", ללמדך: הרי זה לוקח כדי לזרוק על המזבח — מדם הנפש, הוא קילוח הדם היוצא לאחר שחיטת הסימנים [רבינו אליקים] ונפש הבהמה יוצאת בו —

ולא מדם העור, הוא הדם שמתקבל בכלי קודם ששחט את הסימנים ואינו נקרא "דם הנפש" אלא "דם העור" [רא"ל].